

[Ib Nørlund.]

yderligere indtryk af gennem hr. Anker Jørgensens noget mærkværdige tale her tidligere i debatten. For det var jo nærmest en undskyldning for at man overhovedet havde pillet ved dette her. Man kom og sagde, at nu var hele denne observatørposthistorie tilstrækkelig afklaret, hvor man ellers har sagt, at man i udenrigsnævnet var blevet stillet over for en fuldbyrdet kendsgerning, som man ikke kunne gå imod. Nu kommer man og undskylder, at man har haft noget, der lignede en principiel modstand mod det. Men i markedsudvalgets diskussioner var det jo det, der blev båret frem som den socialdemokratiske gruppes stillingtagen og motivering.

De ting, som hr. Anker Jørgensen bruger til at anerkende regeringens stilling, er nu nogle erklæringer fra statsministeren og hans nærmere forklaringer om, hvad det betød at være observatør. Ja men hr. Anker Jørgensen burde dog være klar over, at i markedsudvalget besvarede statsministeren under ingen omstændigheder spørgsmål om, hvor han egentlig havde forsikringerne fra, om at observatørposten skulle være dette eller hint. Han gav en forklaring om, at det lå i FN's statutter, men det er jo ikke holdbart, al den stund FN's statutter ikke forbyder at snakke om udenrigspolitik og den slags ting. Der var det mærkværdige i statsministerens forklaring, at han sagde, der var ingen taleret for observatøren, samtidig med at udenrigsministeren den ene gang efter den anden forklarede, at hele diskussionen i EF drejede sig om, hvordan denne taleret skulle udøves. Det er da på et meget skrøbeligt grundlag, hr. Anker Jørgensen pludselig finder sagen tilstrækkelig afklaret.

Når hans tale så også gik over i denne hyldelse til det samarbejde, som foregår i EF, som skulle beskytte os mod kriser, så er det dog at udfordre sådan det sunde omdømme en lille smule groft, for det er jo netop igennem dette samarbejde, de krisefænomener, som udvikler sig i de større

vesteuropæiske kapitalistiske lande, vælter ind med øget tyngde over landet.

Jeg må også sige, jeg finder, det er en ejendommelig hilsen til det engelske Labourpartis valgsejr, som blev præsteret af hr. Anker Jørgensen, idet han jo nærmest udtrykte håb om, at dette parti ikke ville opfylde sine løfter til vælgerne. Det burde i hvert fald ikke være en måde at lykønske et andet parti på.

Det fremgår vistnok af, hvad jeg har sagt, at vi godt kan stemme for hr. Maigaards dagsordensforslag.

Ib Christensen (DR):

Hr. Anker Jørgensen mente, at resultatet af landbrugsordningerne er bedre end forventet, og deraf kan man jo så slutte, at hr. Anker Jørgensens forventninger må have været meget beskedne. Ganske vist refererer man til, at man tjente 3 mia kr. ekstra i valuta det første år, vi kom ind i EF, men glemmer, at de regnskabstal, man refererer til, skriver sig fra 1. juli 1972 til 1. juli 1973. Den største del af dette år var Danmark ikke medlem af EF.

Hr. Anker Jørgensen glemmer øjensynlig også, at landbruget tjener 14 pct. mindre i år, end det tjente sidste år. Hr. Anker Jørgensen glemmer øjensynligt også, at man opretholder nationale støtteordninger i lodret strid med Romtraktaten inden for de øvrige EF-lande, andragende 14 mia kr. alene for Vesttysklands vedkommende og over 40 mia kr. i alt inden for EF-området. Det er tal, vi har fået i markedsudvalget fra landbrugsorganisationerne.

Endelig synes det også at være undgået hr. Anker Jørgensens opmærksomhed, at den britiske arbejderregering som et fremtrædende punkt i sit genforhandlingsprogram har en grundlæggende revision af landbrugsstøtteordningerne, dvs. væk fra prisstøtteordningerne, som rent umiddelbart kunne være en fordel for det danske landbrug, og over til andre former for landbrugs politik, der ikke indebærer de umiddelbare